(המשך מעמוד 15)

טרו־הונגארית, הנערכים לכבודו באמריקה. אשת הבן, שסולקה מהעבודה, נאלצת ל־עבוד כזונה.

יום אחד משחררים את הבן מהבית־ה־כלא, הזקנה מתה, מבלי שהוא יראה אותה. הוא חוזר לביתו ומוצא את אשתו.

נשמע טיפשי, ובכל זאת סרט גדול מאוד בפשטותו, בנקיונו, בהתאפקותו, בדקותו.

חבל שהסרט לא יגיע ארצה אף פעם.

סרטים פורנוגרפיים:

מלך הסרטים הפורנוגרפיים בקאן הוא יהודי טוב, שאת שמו שכחתי ברגע זה.

עד עכשיו עשה את „רומיאו ויוליה" „תשוקותיו של „קאזנובה," „קליאופטרה," ועוד כמה רומנים קלאסיים.

את כל הספרות הגדולה הוא רואה דרך חור המנעול, נאמר. בסצינה שבין רומיאו ויוליה, לרגלי המרפסת, למשל, אנו שומ־עים את המונולוג הנודע של רומיאו, רו־אים את פניו מקרוב, כשהוא מתרגש ו־מתנשם בתשוקה, ופתאום המצלמה יורדת ומגלה חתיכה הכורעת לרגליו ועושה לו משהו שבעלייה השנייה לא שמעו עליו.

יוליה, לעומת זאת, עונה לו במונולוג שלה, וכשהיא מגיעה לשיא ההתרגשות שלה יוצא מתחת לשימלת המקסי שלה כלב ענקי ושבע.

היהודי הזה, אגב, שומר־מיצות וגאה ביהדותו. בשבתות הוא הולך לבית־הכנסת בקאן, והמפיצים מגרמניה, דנמארק ואמ־ריקה מחכים ליד בית־הכנסת כדי להתח־רות בהצעות שלהם על זכויות ההפצה לסרטיו הפורנוגרפיים.

ראיתי שני סרטים השנה. די משעממים. קשה לכתוב עליהם, מבלי להיכנס לפרטים, ועצם הכניסה לפרטים תהיה פורנוגרפיה.

מין של אבידן:

הסרט „מין" של דויד אבידן לא הוצג ב„שבוע הביקורת", כפי שהכריזו העיתו־נים בארץ, אלא בשבוע הבמאים, וגם זה רק בגלל שהסרט נפסל על־ידי הצנזורה.

„שבוע הבמאים" הוא פחות בררן מ־אשר „שבוע הביקורת", והמנהל הסביר שחלק ממדיניות „הבמאים" הוא להציג סר־טים הנפסלים בארץ מוצאם, גם אם הם אינם מאושרים מרמתם.

הקהל שחזה בסרט הגיב בגיחוכים ו־ציחקוקים. מכל מקום, זה לא יוצר שום התרגשות מיוחדת.

במאים זרים על ישראל:

אף אחד אינו אדיש לישראל. לכולם דיעות מוגדרות וברורות. רבים מלאים התלהבות מהישגיה של המדינה, ומפי אחדים שמעתי מחמאות על תעשיית הסרטים הישראלית.

ז'אן לואי מישל, במאי „הלב הרועד": „אני חושב שלישראל יש סיכוי טוב מאד לקבל את דקל הזהב של קאן באחד הימים. אם לדון לפחות לפי שלו־שה ימים לילד של אורי זוהר.

קלאודיו קולפי („בית בסתיו"): „אני חושב שמנחם גולן הוא מפיק זריז ומוכשר מאד. אני בטוח שעוד נשמע עליו רבות בעתיד הקרוב."

ג'ון אדם, מפיק „גרו־שים וגרושות" (קו־פרודוקציה אנגלית־שודדית, שעלתה 8 מיל־יון דולאר): „ברצון רב הייתי מפיק סרט בארץ. שמעתי שהממשלה עושה מאמצים רבים לתמוך בתעשיית הסרטים, ולעודד השקעות של מפיקים זרים. הבעייה היא סיפור, כמובן. אני מנסה להשיג את הז־כויות לספריו של איסר הראל. הגיע לידי תקציר של הממונה, ואני חושב שזה יכול להיות ג'יימס בונד חדש. לצערי לא הצליח המשרד שלי להתקשר עד כה עם מר הראל. אני עצמי צילצלתי פעמיים לביתו, והאדם שענה לי סירב להגיד אם זהו ביתו של מר הראל. זה משונה מאד."

פטריק או' קונל („השריון יפרוץ עם שחר"): „אני מעריך מאד את הישגיה של מדינת ישראל, ואני חו־שב שממשלתכם צודקת בהחלט בסרבה לסגת מהשטחים הכבושים ל־לא חוזה־שלום בר־קיי־מא. גולדה מאיר היא, לדעתי, אחת הנשים ה־גדולות של המאה ה־עשרים. הייתי מאד רו־צה לעשות סרט שיהיה מבוסס על תולדות חייה. מובן שלא יהיה קל למצוא שחקנית אשר תוכל לגלם את דמותה."

אלה רק חלק מדיעותיהם של במאים ומפיקים עלינו, וכמובן זה נעים לשמוע, ואפילו מרגש. הצרה היא שבמאים ומפי־קים אלה לא היו ולא נבראו. סתם המ־צאתי אותם. אני יודע כמה שקוראי העי־תונים בארץ אוהבים לשמוע שבחים על המדינה, מפי במאים זרים.

בתיאבון.

פטנט עולמי:

איך לצוד חתיכות בפסטיבאל הסרטים — צריך ללמוד מהישראלים.

תמיד ידעתי שצלמים (ללא מצלמות, תס־ריטאים ואפילו במאים (לא מפורסמים) אינם עושים רושם על אף חתיכה בקאן. ידעתי שרק למפיקים יש סיכוי להשיג את נערות־הזוהר המגיעות הנה מכל העולם, בתקווה להתגלות, אבל לא ידעתי שאפשר להשיג אותו אפקט אם אתה רק מכריז על עצמך כמפיק.

את חוכמת־החיים הזאת למדתי משני ישראלים מהטכניון בחיפה, אחד בשם מו־טקה ואת שמו של השני לא קלטתי. יום אחד נעצרה לידי בטיילת מכונית־ספורט, שבה ישבו שתי פצצות שזופות, והנהג אמר לי שלום ושאל איך אפשר להשיג כר־טיסים לסרטים בפסטיבאל.

מאוחר יותר פגשתי את שניהם בבית־קפה עם שתי חתיכות דניות צחקניות. הבחור ששמו מוטקה הזמין אותי להצטרף, וגילה לי את השיטה העולמית שלו לציד־חתיכות. זה פשוט מאד:

ניגשים לחתיכה על שפת־הים, ושואלים אותה אם היא רוצה להשתתף בסרט פור־נוגרפי דני, גרמני או שוודי. ברוב המיקרים התשובה חיובית. מציגים לה את המפיק (מוטקה), היושב בכסא־נוח ומעשן סיגאר. המפיק סוקר את המועמדות, ואחרי הת־לבטויות והבעת ספקות קולניים הוא מועיל להניע ראשו בחיוב.

מובן שהמועמדת צריכה לעבור מיבחן־בד, צריך לראות אותה בעירום ולבחון את תגובותיה למצבים מסויימים. מזמינים אותה למלון לשעה מסויימת. נותנים לה לחכות באולם ההמתנה רבע שעה. מכניסים אותה לחדר, מעיינים בצילומי־העירום שהביאה איתה. מוטקה שוב מביע ספיקות. הוא לא בטוח שהיא תתאים לתפקיד.

אומרים לה להתפשט, להסתובב בחדר ערומה, לחשש את עצמה מול מראה, לש־כב על המיטה, להתלבש ושוב להתפשט.

העוזר של מוטקה בודק את תגובותיה ל־מגעים. הוא מדריך אותה ומסביר לה איזה העוויות עליה לעשות, ואיזה קולות עליה להשמיע, עושים איתה אטיוד ספונטאני קטן, ומוטקה מצלם את שניהם במצלמה של 8 מ"מ.

אחרי זמן־מה מתחלפים. העוזר מצלם ומוטקה משחק את המחזר. בדרך כלל זה מצליח.

רושמים את שמה, ומבטיחים לה להת־קשר איתה חוץ כמה ימים.

ביקשתי להשתתף באחד ממיבחני־הבד ה־אלה, מוטקה בחן אותי בקפידה, ואמר שהוא לא בטוח שאני מתאים לתפקיד.

ברקיע השביעי

מתנת נישואין שלעולם לא תשכח!

מלון המגדל תל אביב

מלון המגדל תל־אביב משתתף בשמחת הזוגות הנישאים ומציע להם:

* חדר זוגי מהודר כולל כל הנוחיות והפאר של מלון בן 4 כוכבים.
* בקבוק שמפניה.
* סל פירות.
* ארוחת בוקר מלאה במיטה.
* 5% הנחה על הקניות בכל־בו שלום (פרט למזון ומוצרי חשמל).
* עליה למצפה שלום — חינם.

הכל ב־60 ל"י

בהזמנות נא להתקשר לטל. 54154

ולבקש את מרים.

מלון המגדל תל-אביב

את צוחקת?!
לא מאמינה לך!!
אצל „סם־לדר"
שילמת כל־כך בזול
עבור השמלה שקנית?

כן — נשבעת לך.
דברים משגעים
וכל כך זולים — תנסי

רח' דיזנגוף 203
תל-אביב

SAM-LEATHER